

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Cinema-teatre brechtia

La **historia.** Monestir del Carmel, Lisieux, França, 1888-1897. Thérèse Martin, noia de 14 anys, vol entrar al convent, ni el bisbe ni l'abadessa la volen, apel·la al Papa Lleó XI-II que tampoc intercedeix, davant la tossuderia de la noia, l'accepten al monestir on seguirà la dura vida de les monges fins que una tuberculosi dolorosa se l'endu als 24 anys.

La pel·lícula. Que una pel·lícula com 'Thérèse', Premi Especial del Jurat a Cannes 1986 i amb sis Cèsars hagi tardat vint-i-cinc anys a estrenar-se entre nosaltres, posa al descobert els arbitraris mecanismes de la distribució cinematogràfica i, de retruc, el nivell d'exigència filmica del públic aficionat. El *miracle* de l'estrena potser no és aliè a *De dioses y hombres*, el film, francès també, que ha captivat espectadors i

crítica. 'Thérèse' és un deliciós retable pictòric (uns 400 plans-escena), harmonitzat en un muntatge el·líptic que, malgrat l'emotivitat que desprèn, sap mantenir la distància en aquell estrictament racional que per al teatre preconitzava Bertolt Brecht fa cinquanta anys. El cineasta francès Alain Cavalier (Vendôme, 1931) dirigeix la crònica de la joveníssima i apassionada Thérèse, fora i dins del monestir, reduint al màxim la posada en escena (un senzill ciclorama pulcrament il·luminat) i

aquells estris precisos per situar l'espai i la temperatura dramàtica dels diferents moments que viu la protagonista i les seves companyes. Lluny del *biopic* hagiogràfic a l'ús, el film desvetlla els dubtes i les flaqueses, la passió i el dolor, en una noia singular, admirable en la seva beatífica tossuderia. Cavaliere s'inspira en Dreyer i Bresson i, alhora, els oblida. Malgrat la rígida *quarta paret* teatral, el film contagia. És la calidesa humana, les experiències d'una monja, una dona

Thérèse

Director: Alain Cavalier.

Intèrprets: Catherine Mouchet, Hélène Alexandridis, Aurore Prieto, Jean Pélégri. França, 1986. 94'. Funatic Lleida.

jove, coherent fins el límit amb les seves conviccions místiques? Inefable Catherine Mouchet en la Tere-seta del Nen Jesús.

La imatge. Thérèse sucant la ploma en la seva vena sanguínia per escriure el seu diari.

La frase. "Estem boges per un noi que va morir fa dos mil anys, això si alguna vegada va existir", admet Thérèse. Qui ha dit que la fe és cega?

La recomanació. Els cinèfils de pedra picada poden reparar el retard. No tothom ho podrà fer.